

Justitieutskottets betänkande 2021/22:JuU34

Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter

Sammanfattning

Utskottet ställer sig bakom regeringens förslag till ändringar i lagen om elektronisk kommunikation. Förslagen innebär att det införs en registrerings- skyldighet för vissa förbetalda tjänster som kan nås via t.ex. kontantkort. Den som tillhandahåller en förbetald tjänst ska registrera uppgifter om abonnenten och kontrollera abonnentens identitet innan tjänsten börjar användas. Om en förbetald tjänst används av någon annan än den registrerade abonnenten ska tjänsten som huvudregel avbrytas. Vidare föreslås ändrade regler om utlämnande av uppgifter om elektronisk kommunikation till brottsbekämpande myndigheter. Förslagen innebär ett tydligare krav på format, ett utvidgat skyndsamhetskrav och en utvidgad reglering om ersättning.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 augusti 2022.

Utskottet föreslår även att riksdagen avslår två motionsyrkanden.

I betänkandet finns två reservationer (M, SD, V, KD).

Behandlade förslag

Proposition 2021/22:183 Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter.

Två yrkanden i följdmotioner.

Innehållsförteckning

Utskottets förslag till riksdagsbeslut	3
Redogörelse för ärendet	4
Utskottets överväganden	5
Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter	5
Reservationer	14
1. Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter, punkt 1 (V)	14
2. Straffansvar för överlåtelse av kontantkort, punkt 2 (M, SD, KD)	15
<i>Bilaga 1</i>	
Förteckning över behandlade förslag	17
Propositionen	17
Följdmotionerna	17
<i>Bilaga 2</i>	
Regeringens lagförslag	18
<i>Bilaga 3</i>	
Utskottets lagförslag	26

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter

Riksdagen

a) antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation med den ändringen att det ska införas ikraftträdande- och övergångsbestämmelser med den lydelse som utskottet föreslår i bilaga 3,

b) avslår regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om införande av lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation.

Därmed bifaller riksdagen proposition 2021/22:183 punkt 1 och avslår proposition 2021/22:183 punkt 2 och motion 2021/22:4469 av Linda Westerlund Snecker m.fl. (V).

Reservation 1 (V)

2. Straffansvar för överlåtelse av kontantkort

Riksdagen avslår motion

2021/22:4549 av Tobias Andersson m.fl. (SD).

Reservation 2 (M, SD, KD)

Stockholm den 9 juni 2022

På justitieutskottets vägnar

Ellen Juntti

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Ellen Juntti (M), Petter Löberg (S), Louise Meijer (M), Adam Marttinen (SD), Maria Strömkvist (S), Linda Westerlund Snecker (V), Katja Nyberg (SD), Gustaf Lantz (S), Carina Ödebrink (S), Juno Blom (L), Martin Marmgren (MP), Ingemar Kihlström (KD), Anna Wallentheim (S), Mikael Damsgaard (M), Pontus Andersson (SD), Malin Björk (C) och Kjell-Arne Ottosson (KD).

Redogörelse för ärendet

I betänkandet behandlar utskottet regeringens proposition 2021/22:183 Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter. I propositionen föreslår regeringen ändringar i lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation som bl.a. innebär att det införs en registreringskyldighet för vissa förbetalda tjänster som kan nås via t.ex. kontantkort.

Regeringens förslag till riksdagsbeslut finns i bilaga 1. Regeringens lagförslag finns i bilaga 2.

Två motioner har väckts med anledning av propositionen. Förslagen i motionerna finns i bilaga 1.

I ärendet har utskottet tagit emot en skrivelse (dnr 2027-2021/22).

För att genomföra Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1972 av den 11 december 2018 om inrättande av en europeisk kodex för elektronisk kommunikation lämnade regeringen i propositionen Genomförande av direktivet om inrättande av en europeisk kodex för elektronisk kommunikation (prop. 2021/22:136) förslag till en ny lag om elektronisk kommunikation som ersätter lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation. Regeringen föreslog i propositionen att den nya lagen skulle träda i kraft den 1 augusti 2022. Under beredningen i trafikutskottet konstaterades dock att EU-direktivet skulle ha antagits och börjat tillämpas i medlemsstaterna senast den 21 december 2020 och att Europeiska kommissionen hade inlett ett överträdelseärende mot bl.a. Sverige på grund av det försenade genomförandet av direktivet. Mot denna bakgrund ansåg trafikutskottet att det var angeläget att den nya regeringen kunde träda i kraft så snart som möjligt. Trafikutskottet föreslog därför att lagen skulle träda i kraft den 3 juni 2022 (bet. 2021/22:TU17 s. 22). Riksdagen följde utskottets förslag (rskr. 2021/22:302). Justitieutskottet föreslår mot den bakgrunden vissa lagtekniska ändringar i det nu aktuella lagstiftningsärendet. Utskottets lagförslag finns i bilaga 3.

Den nya lagen om elektronisk kommunikation benämns lagen (2022:482) om elektronisk kommunikation, förkortad LEK.

Utskottets överväganden

Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen antar regeringens förslag till ändringar i lagen om elektronisk kommunikation med den ändringen att det ska införas ikraftträdande- och övergångsbestämmelser med den lydelse som utskottet föreslår i bilaga 3. Riksdagen avslår regeringens förslag till ändringar i lagen om införande av lagen om elektronisk kommunikation.

Riksdagen avslår motionsyrkanden om avslag på delar av propositionen och om straffansvar för överlåtelse av kontantkort.

Jämför reservation 1 (V) och 2 (M, SD, KD).

Propositionen

Brottsbekämpande myndigheters tillgång till abonnemangsuppgifter

Den som tillhandahåller ett elektroniskt kommunikationsnät eller en elektronisk kommunikationstjänst som inte är en nummeroberoende interpersonell kommunikationstjänst har tystnadsplikt i fråga om bl.a. uppgifter om abonnemang (9 kap. 31 § LEK). Trots tystnadsplikten har de brottsbekämpande myndigheterna rätt att få tillgång till abonnemangsuppgifter från tillhandahållarna, om uppgifterna gäller misstanke om brott som myndigheten ska ingripa mot (9 kap. 33 § LEK).

För att säkerställa tillgången till vissa uppgifter om elektronisk kommunikation för brottsbekämpande ändamål är tillhandahållare som omfattas av kravet på anmälan i 2 kap. 1 § LEK skyldiga att lagra vissa uppgifter, däribland sådana uppgifter om abonnemang som är nödvändiga för att spåra och identifiera kommunikationskällan. För att lagringsskyldigheten ska inträda krävs att den enskilda tillhandahållaren har genererat eller behandlat uppgifterna (9 kap. 19 § LEK). Uppgifterna behöver inte ha varit föremål för en mer konkret hantering eller användning, men lagringsskyldigheten förutsätter att uppgifterna någon gång har funnits hos tillhandahållaren. Tillhandahållarna har däremot inte någon skyldighet att samla in abonnemangsuppgifter som de inte behöver för egna ändamål, även om uppgifterna omfattas av lagringsskyldigheten.

Om de brottsbekämpande myndigheterna har möjlighet att få tillgång till abonnemangsuppgifter från tillhandahållarna beror därmed på vilka uppgifter tillhandahållarna behandlar. Det är i sin tur avhängigt vilka uppgifter tillhandahållarna behöver för sina egna ändamål. Tillhandahållarna har behov av att

hålla register med uppgifter över abonnenter som har kontraktsabonnemang, främst för att kunna sköta sin fakturering. Eftersom en kontantkortsabonnents identitet sällan behövs för fakturering förblir sådana abonnenter i regel anonyma för tillhandahållarna.

Behovet och nyttan av en registreringskyldighet

I propositionen konstateras att det är mycket vanligt att oregistrerade och anonyma kontantkort till mobiltelefoner används i samband med brottslig verksamhet. I kriminella kretsar köps, byts och slängs såväl mobiltelefoner som oregistrerade kontantkort frekvent. Den anonymitet som användningen av oregistrerade kontantkort för med sig försvårar de brottsbekämpande myndigheternas arbete och gör att myndigheterna går miste om viktig och ibland avgörande information för att upptäcka, förebygga och förhindra brottslig verksamhet och för att beivra brott.

Utan tillgång till abonnemangsuppgifter som innehas av tillhandahållarna har de brottsbekämpande myndigheterna ofta stora svårigheter att knyta en viss person till ett visst kontantkort och därmed att få tillstånd att övervaka eller avlyssna elektronisk kommunikation. Vidare är det i vissa situationer möjligt att använda hemlig övervakning av elektronisk kommunikation för att få fram uppgifter om vilka elektroniska kommunikationsutrustningar, t.ex. mobiltelefoner, som har funnits inom ett visst geografiskt område (s.k. basstationstömning). När en sådan basstationstömning har gjorts medför avsaknaden av abonnemangsuppgifter att det är svårt att ur det inhämtade materialet sålla fram de uppgifter som är intressanta att arbeta vidare med. Förutom de svårigheter som användningen av oregistrerade kontantkort innebär för möjligheterna att via hemliga tvångsmedel hämta in information om elektronisk kommunikation och analysera denna, medför användningen av oregistrerade kontantkort även andra problem. Tillgången till abonnemangsuppgifter har betydelse för möjligheten att utreda och beivra sådana brott som begås med hjälp av elektronisk kommunikation, t.ex. hot, bedrägerier och trakasserier via telefon. Vidare kan abonnemangsuppgifter användas för att utreda vuxnas kontakter med barn i sexuellt syfte. Ett ytterligare problem är att oregistrerade kontantkort kan fungera som mobilt bredband och därmed användas för anonym kommunikation över internet. Oregistrerade kontantkort används även av brottsaktiva inom Säkerhetspolisens verksamhetsområde, t.ex. av personer inom extremistmiljöer.

Regeringen bedömer bl.a. mot denna bakgrund att de brottsbekämpande myndigheterna har ett påtagligt behov av tillgång till uppgifter om vem som innehar ett kontantkort och att en registreringskyldighet skulle medföra ett effektivare brottsbekämpande arbete. Det finns inte heller någon mindre ingripande åtgärd som kan tillgodose behovet.

Enskildas fri- och rättigheter

I 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen anges att var och en gentemot det allmänna är skyddad mot betydande intrång i den personliga integriteten, om det sker utan samtycke och innebär övervakning eller kartläggning av den enskildes personliga förhållanden. Detta skydd får endast begränsas genom lag och endast för att tillgodose ändamål som är godtagbara i ett demokratiskt samhälle. Begränsningarna får inte heller gå utöver vad som är nödvändigt eller utgöra ett hot mot den fria åsiktsbildningen (2 kap. 20 och 21 §§). Bestämmelsen i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen omfattar endast sådana intrång som på grund av åtgärdens intensitet eller omfattning, eller av hänsyn till uppgifternas integritetskänsliga natur eller andra omständigheter, innebär ett betydande ingrepp i den enskildes privata sfär (prop. 2009/10:80 s. 250).

I artikel 8 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen) anges att var och en har rätt till respekt för sitt privat- och familjeliv, sitt hem och sin korrespondens. Rätten innefattar även skydd av personuppgifter. En offentlig myndighet får inte inskränka dessa rättigheter annat än med stöd av lag och om det i ett demokratiskt samhälle är nödvändigt bl.a. med hänsyn till statens säkerhet och den allmänna säkerheten, till förebyggande av oordning och brott eller till skydd för andra personers fri- och rättigheter. Konventionen gäller som svensk lag. Lag eller annan föreskrift får inte meddelas i strid med Sveriges åtaganden på grund av Europakonventionen (2 kap. 19 § regeringsformen).

En bestämmelse om rätt till respekt för bl.a. privatliv finns också i artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EU:s rättighetsstadga). I artikel 8 regleras även en rätt till skydd av personuppgifter. Varje begränsning i utövandet av de fri- och rättigheter som erkänns i EU:s rättighetsstadga måste vara föreskriven i lag och förenlig med det väsentliga innehållet i dessa fri- och rättigheter. Begränsningar får, med beaktande av proportionalitetsprincipen, göras endast om de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller behovet av skydd för andra människors fri- och rättigheter (artikel 52.1). I den mån stadgan omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av Europakonventionen ska de ha samma innebörd och räckvidd som enligt konventionen. Det hindrar dock inte unionsrätten från att tillförsäkra ett mer långtgående skydd (artikel 52.3). För att säkerställa rätten till respekt för privatliv och rätten till skydd för personuppgifter inom sektorn för elektronisk kommunikation har EU antagit Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation. Direktivet är genomfört i svensk rätt främst genom bestämmelser i lagen om elektronisk kommunikation.

Vidare innehåller FN:s konvention om barnets rättigheter (barnkonventionen) bestämmelser om barns rätt till privatliv. Av artikel 16 följer att inget

barn får utsättas för godtyckliga eller olagliga ingripanden i sitt privat- och familjeliv. Vidare framgår det av artikel 3 att vid alla åtgärder som rör barn ska i första hand beaktas vad som bedöms vara barnets bästa. Barnkonventionen gäller som svensk lag sedan den 1 januari 2020.

I propositionen gör regeringen bedömningen att en registrering av abonnemangsuppgifter för kontantkort endast skulle innebära ett begränsat intrång i enskildas personliga integritet och en begränsad inskränkning i enskildas rätt till respekt för privatliv och rätt till skydd av personuppgifter. Förslaget aktualiserar redan av det skälet inte tillämpningen av bestämmelsen i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen. Syftet med registreringen är att uppgifterna ska finnas tillgängliga för brottsbekämpande ändamål, vilket är ett godtagbart syfte enligt såväl Europakonventionen som EU-rätten.

Enskildas intresse av att kommunicera utan att röja sin identitet

Det finns fall när uppgifter om identitet kan vara mycket känsliga. Till skillnad från när oregistrerade kontantkort används i samband med brottslig verksamhet finns det tillfällen när enskilda har ett legitimt intresse av att kunna kommunicera utan att röja sin identitet. Ett sådant exempel är enskilda som vill utnyttja den grundlagsskyddade meddelarfriheten för att lämna uppgifter till medier i syfte att dessa ska göras offentliga (se 1 kap. 7 § tryckfrihetsförordningen och 1 kap. 10 § yttrandefrihetsgrundlagen). Ett annat viktigt exempel är förföljda personer som lever gömda från t.ex. en tidigare partner eller familjemedlem.

Regeringen konstaterar att en registreringsskyldighet för kontantkort inte kommer att innebära att enskildas abonnemangsuppgifter blir allmänt kända. Uppgifterna kommer att omfattas av en straffsanktionerad tystnadsplikt hos tillhandahållarna och får röjas endast om den enskilde har samtyckt till det eller det annars är tillåtet enligt lag. En registreringsskyldighet innebär alltså inte i sig att den enskilda kontantkortsinnehavarens identitet röjs. Det finns också ett grundlagsreglerat förbud för det allmänna att efterforska vem som har lämnat uppgifter till en journalist i publiceringssyfte. Varken abonnemangsuppgifter eller hemliga tvångsmedel får användas av brottsbekämpande myndigheter för att ta reda på vem som har lämnat uppgifter till en journalist. Inte heller i övrigt medför en registreringsskyldighet någon förändring av meddelarskyddet eller dess beståndsdelar. Reglerna om meddelarfrihet, rätt till anonymitet och repressalieförbud kommer alltså fortfarande att gälla. Regeringen påpekar även att hemlig avlyssning inte får avse samtal eller andra meddelanden där den som yttrar sig har tystnadsplikt på grund av källskyddet. Många medie företag har också krypterade tjänster där enskilda anonymt kan lämna tips och inleda kontakter med journalister.

Sammantaget anser regeringen att det legitima intresse som finns av att kommunicera utan att röja sin identitet kan tillgodoses genom det skydd som befintlig lagstiftning erbjuder även om en registreringsskyldighet för kontantkort införs.

Det är proportionerligt att införa en registrerings skyldighet

En förutsättning för att införa bestämmelser om en registrerings skyldighet som omfattar kontantkort är att detta är proportionerligt vid en avvägning mellan å ena sidan behovet och nyttan av en sådan skyldighet och å andra sidan det intrång eller men i övrigt som skyldigheten kan förväntas innebära för motstående intressen.

För bekämpningen av allvarlig brottslighet är det avgörande att de brottsbekämpande myndigheterna under vissa förutsättningar kan få tillgång till uppgifter genom användning av hemliga tvångsmedel. Möjligheten att använda hemliga tvångsmedel på området för elektronisk kommunikation är många gånger beroende av att abonnemangsuppgifter finns tillgängliga. Enligt regeringen är det ytterst otillfredsställande att personer som är involverade i grov brottslighet genom så pass enkla åtgärder som det är fråga om kan förbli anonyma och därmed undvika att bli föremål för effektiva utredningsåtgärder. Detta leder till att brottslighet i många fall inte kan avslöjas, utredas eller beivras. I andra fall kommer avslöjandet av vem som döljer sig bakom ett oregistrerat kontantkort inte att kunna ske utan att brottsbekämpande myndigheter förbrukar betydande resurser.

Regeringen konstaterar vidare att det kan finnas vägar att kringgå en registrerings skyldighet för kontantkort. Det finns också andra sätt att kommunicera där det kan vara svårt för de brottsbekämpande myndigheterna att följa kommunikationen. En registrerings skyldighet är således inte en åtgärd som ensam kan lösa samtliga svårigheter som kan uppstå när brottsbekämpande myndigheter behöver ta del av kriminellas kommunikation. Däremot kan en registrerings skyldighet vara en betydelsefull del i arbetet med att försvåra för kriminella aktörer som vill lägga hinder i vägen för de brottsbekämpande myndigheternas arbete. En registrerings skyldighet skulle leda till en säkrare tillgång till abonnemangsuppgifter och därmed medföra att uppgifter om elektronisk kommunikation oftare kan göras åtkomliga för brottsbekämpande ändamål. På så sätt kan det brottsbekämpande arbetet effektiviseras. Därigenom skapas förbättrade förutsättningar att bekämpa brottslighet, särskilt när det gäller allvarlig brottslighet.

Det är ofta nödvändigt att göra en avvägning mellan integritetsintresset och intresset av att myndigheterna har effektiva metoder för brottsbekämpning. Det ligger i sakens natur att sådana metoder ofta innefattar ett integritetsintrång. I det sammanhanget bör det dock beaktas att de abonnemangsuppgifter som skulle behandlas till följd av en registrerings skyldighet i sig inte kan anses vara särskilt känsliga och att det inte är fråga om mer än en begränsad inskränkning av den enskildes rätt till respekt för privatliv och rätt till skydd av personuppgifter. Möjligheten att kommunicera utan att lämna ifrån sig vissa uppgifter till tillhandahållare kommer dock att minska. En registrerings skyldighet innebär emellertid inte att enskildas abonnemangsuppgifter blir allmänt kända, utan de skulle skyddas av befintlig reglering om bl.a. tystnadsplikt och dataskydd. När det gäller tillhandahållare och återförsäljare bedöms

det inte uppstå orimliga kostnader och de ekonomiska konsekvenserna kan till viss del begränsas genom utformningen av registreringskyldigheten.

Sammanfattningsvis anser regeringen att det brottsbekämpande intresset väger tungt och att det intrång i den personliga integriteten som registreringen ger upphov till är förhållandevis begränsat och inte sträcker sig längre än vad som är nödvändigt för att nå det eftersträlvade syftet. Att införa ett krav på tillhandahållare att registrera vissa uppgifter om kontantkortsabonnenter bedöms därmed vara en proportionerlig begränsning av rätten till respekt för privatlivet och rätten till skydd av personuppgifter. Införandet av en registreringskyldighet är därmed också förenligt med artikel 8 i Europakonventionen och artiklarna 7 och 8 i EU:s rättighetsstadga. De brottsbekämpande myndigheternas behov och nytta av en registreringskyldighet väger alltså tyngre än de intressen som talar mot en sådan skyldighet. Regeringen anser därför att det bör införas en registreringskyldighet.

Utformningen av registreringskyldigheten

I lagen om elektronisk kommunikation används uttrycket allmänt tillgänglig nummerbaserad interpersonell kommunikationstjänst för att beskriva de samtalstjänster som tillhandahålls via bl.a. kontantkort. För att beskriva de data-tjänster som kan nås via kontantkort används ordet internetanslutningstjänst. Samma ord och uttryck bör enligt regeringen användas när det gäller registreringskyldigheten.

I propositionen föreslås att registreringskyldigheten ska omfatta förbetalda allmänt tillgängliga nummerbaserade interpersonella kommunikationstjänster och förbetalda internetanslutningstjänster. Den som tillhandahåller en sådan tjänst får inte ge tillgång till tjänsten utan att dessförinnan ha gjort en registrering. Enligt förslaget ska följande uppgifter registreras:

- abonnentens namn och postadress
- abonnentens personnummer, samordningsnummer, organisationsnummer eller annat identifieringsnummer
- nummer eller annan beteckning för tjänsten.

Tillhandahållaren ska även ange tidpunkten för registreringen. Uppgifterna ska finnas tillgängliga hos tillhandahållaren fr.o.m. registreringen t.o.m. ett år efter att tillhandahållandet av tjänsten har upphört.

I samband med en registrering ska abonnentens identitet kontrolleras genom en giltig identitetshandling eller en tillförlitlig elektronisk identifiering. Om abonnenten saknar sådana handlingar och verktyg får identiteten göras sannolik på annat sätt. Ett barns identitet bör t.ex. kunna kontrolleras genom att en nära anhörig som har en godtagbar identitetshandling intygar barnets identitet. Identitetskontrollen ska dokumenteras, t.ex. genom en anteckning om vilken identitetshandling som har använts. Om abonnenten är en juridisk person ska kontrollen gälla den som företräder den juridiska personen.

Regeringen föreslår vidare att tillhandahållandet av en förbetald tjänst ska avbrytas om tjänsten används av någon annan än den registrerade abonnenten utan att en ny registrering har gjorts. Detta gäller dock inte om

- tjänsten endast tillfälligt används av någon annan än den registrerade abonnenten
- tjänsten används av en närstående till den registrerade abonnenten
- den registrerade abonnenten är en juridisk person och tjänsten används på dennes uppdrag
- tjänsten har införskaffats på uppdrag av Polismyndigheten, Säkerhetspolisen, Tullverket eller någon annan myndighet som ska ingripa mot brott
- tjänsten har införskaffats på uppdrag av en myndighet som bedriver försvarsunderrättelseverksamhet.

Kravet innebär inte att tillhandahållaren är skyldig att på eget initiativ kontrollera vem som använder en registrerad tjänst. Bedömningen att en tjänst används av någon annan än den registrerade abonnenten kan t.ex. grundas på uppgifter från brottsbekämpande myndigheter.

Av propositionen framgår att Lagrådet har haft vissa synpunkter på förslaget om att en tillhandahållare i vissa fall ska avbryta tjänsten. Enligt Lagrådets mening är det mindre lämpligt att lägga en prövning av det slag som regeln innebär på en tillhandahållare. Det kan vidare antas att en sådan regel kommer att tillämpas endast i begränsad utsträckning. Nyttan för brottsbekämpningen måste därför även ifrågasättas.

Regeringen har viss förståelse för Lagrådets synpunkter men ser ändå ett betydande värde i det föreslagna kravet på ny registrering. I de fall en brottsbekämpande myndighet upptäcker att en tjänst används av någon annan än den registrerade abonnenten bör det ofta vara möjligt att lämna tillförlitliga uppgifter om detta till tillhandahållaren. Om det kan konstateras att tjänsten används av någon annan, bör det i första hand ankomma på den registrerade abonnenten att påvisa att något av undantagen är aktuellt. Regeringen anser vidare att det är rimligt att lägga det formella ansvaret för att kravet på ny registrering följs på samma aktör som ansvarar för den ursprungliga registreringen. Slutligen instämmer regeringen i Lagrådets bedömning att den föreslagna regeln kommer att tillämpas endast i begränsad utsträckning, i den meningen att få tjänster kommer att avbrytas. Det innebär emellertid inte att nyttan för brottsbekämpningen skulle vara begränsad. Den föreslagna regeln kommer rimligen att följas av de allra flesta. Det innebär att de registrerade uppgifterna i större utsträckning kommer att överensstämma med de faktiska användarna av tjänsterna, vilket kommer att vara till nytta för brottsbekämpningen. Det är också angeläget att brottsbekämpande myndigheter har en åtgärd att ta till om målvakter används eller om tjänster används av okända i krigsområden utomlands. Sammantaget anser regeringen att starka skäl talar för att införa det föreslagna kravet på ny registrering.

Tydligare regler om utlämnande av uppgifter om elektronisk kommunikation

I propositionen föreslår regeringen även ändrade regler om utlämnande av uppgifter om elektronisk kommunikation till brottsbekämpande myndigheter. Förslagen innebär ett tydligare krav på format, ett utvidgat skyndsamhetskrav och en utvidgad reglering om ersättning.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringen föreslår i proposition 2021/22:136 att den nya lagen om elektronisk kommunikation ska träda i kraft den 1 augusti 2022. Eftersom de nya bestämmelserna ska föras in i lagen om elektronisk kommunikation framstår det enligt regeringen som lämpligt att de träder i kraft samtidigt som den lagen. Det behövs då inte någon särskild ikraftträdandebestämmelse om detta.

Även om det inte har gjorts någon registrering anser regeringen att en förbetald allmänt tillgänglig nummerbaserad interpersonell kommunikationstjänst eller en förbetald internetanslutningstjänst som har tillhandahållits före ikraftträdandet av lagen om elektronisk kommunikation bör få tillhandahållas t.o.m. den 1 februari 2023 eller den senare tidpunkt då en ny förbetalning görs. Regeringen föreslår därför att en sådan övergångsbestämmelse ska föras in i lagen (2022:000) om införande av lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation.

Motionerna

I kommittémotion 2021/22:4469 av Linda Westerlund Snecker m.fl. (V) föreslår motionärerna att riksdagen ska avslå regeringens proposition i den del som handlar om registrering av kontantkort. Motionärerna anför bl.a. att åtgärder som gör intrång i individens integritet och som medför möjligheter att övervaka medborgarna bör vidtas med största restriktivitet och alltid kunna motiveras med konkreta och påtagliga fördelar vad gäller behov, effektivitet och proportionalitet. Enligt motionärerna uppfyller regeringens förslag om registrering av kontantkort inte dessa krav.

I kommittémotion 2021/22:4549 av Tobias Andersson m.fl. (SD) föreslås att en utredning ska få i uppdrag att se över frågan om straffansvar för överlåtelse av kontantkort till kriminella.

Utskottets ställningstagande

Det är mycket vanligt att oregistrerade och anonyma kontantkort till mobiltelefoner används i samband med brottslig verksamhet. Utskottet anser därför, i likhet med regeringen, att de brottsbekämpande myndigheterna har ett påtagligt behov av tillgång till uppgifter om vem som innehar ett kontantkort och att en skyldighet att registrera abonnemangsuppgifter skulle medföra ett effektivare brottsbekämpande arbete. Vidare delar utskottet de överväganden

som regeringen gör i sin proportionalitetsbedömning och anser även i övrigt att lagförslaget har fått en väl avvägd utformning. Utskottet anser därför att riksdagen av de skäl som anförs i propositionen bör anta regeringens lagförslag. Därmed avstyrker utskottet motion 2021/22:4469 (V).

Det har enligt utskottet inte framkommit något som ger anledning för riksdagen att ta initiativ till ett sådant tillkännagivande om straffansvar för överlåtelse av kontantkort som föreslås i motion 2021/22:4549 (SD). Motionen avstyrks.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

De föreslagna lagändringarna ska föras in i lagen om elektronisk kommunikation. Som framgår ovan har ikraftträdandet av den lagen tidigarelags till den 3 juni 2022. En ikraftträdandebestämmelse bör därför införas som anger att de nu föreslagna lagändringarna ska träda i kraft den 1 augusti 2022. Vidare bör den övergångsbestämmelse som regeringen föreslår gälla en förbetald allmänt tillgänglig nummerbaserad interpersonell kommunikationstjänst eller en förbetald internetanslutningstjänst som har tillhandahållits före ikraftträdandet av lagändringarna. Utskottet föreslår mot den bakgrunden att det i regeringens förslag till lag om ändring i lagen om elektronisk kommunikation ska införas ikraftträdande- och övergångsbestämmelser med den lydelse som framgår av bilaga 3. Det innebär att utskottet avstyrker regeringens förslag till ändringar i lagen om införande av lagen om elektronisk kommunikation.

Reservationer

1. Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter, punkt 1 (V)

av Linda Westerlund Snecker (V).

Förslag till riksdagsbeslut

Jag anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 1 borde ha följande lydelse:

Riksdagen

a) avslår regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation i de delar det avser 9 kap. 24–26 §§ och rubriken närmast före 9 kap. 24 § samt antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation i övrigt med den ändringen att det ska införas en ikraftträdandebestämmelse med följande lydelse: ”Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2022.”,

b) avslår regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om införande av lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation.

Därmed bifaller riksdagen motion

2021/22:4469 av Linda Westerlund Snecker m.fl. (V),

bifaller delvis proposition 2021/22:183 punkt 1 och avslår proposition 2021/22:183 punkt 2.

Ställningstagande

Jag har förståelse för de brottsbekämpande myndigheternas behov av metoder som är anpassade till modern teknik och instämmer i bedömningen att en registrering av kontantkort i och för sig skulle kunna försvåra för kriminella och underlätta för de brottsbekämpande myndigheterna. Fördelarna för myndigheterna måste emellertid vägas mot det intrång som förslaget innebär för allmänheten. Vissa remissinstanser, bl.a. Advokatsamfundet, anser att det har gjorts en felaktig intresseavvägning på så sätt att fördelarna för brottsbekämpningen har överskattats medan nackdelarna för andra intressen har underskattats.

En skyldighet att registrera abonnemangsuppgifter för kontantkort skulle få följderna för alla enskilda som använder kontantkort för sin kommunikation. För den som inte har möjlighet att skaffa kontraktsabonnemang innebär en lagstadgad registreringskyldighet i praktiken en skyldighet att uppge sin identitet för att få ett telefonabonnemang. Det finns emellertid många människor som av olika orsaker behöver kommunicera anonymt. Det gäller t.ex. kvinnor och barn som utsatts för mäns våld eller personer som utsatts för hedersvåld eller våld i nära relationer eller på andra sätt är förföljda eller lever gömda.

Vidare har enskilda som vill utnyttja den grundlagsskyddade meddelarfriheten för att lämna uppgifter till medier ett behov av att kunna kommunicera utan att avslöja sin identitet. Oregistrerade kontantkort används i stor utsträckning av de som kontaktar journalister. Det förekommer också att journalister försöker källor med oregistrerade kontantkort för fortsatt kontakt. Flera remissinstanser anser därför att förslaget kan få negativa konsekvenser för den journalistiska verksamheten.

Jag instämmer också i Lagrådets bedömning att det är mindre lämpligt att lägga en prövning av om ett kontantkort används av någon annan än den registrerade abonnenten på en tillhandahållare.

Som Advokatsamfundet framhåller i sitt remissvar är det osannolikt att kriminella, efter ett krav på registrering, kommer att fortsätta att kommunicera med hjälp av kontantkort. Samtidigt finns det flera sätt att kringgå ett krav på registrering genom att använda målvakter, importera utländska kontantkort eller använda alternativa kommunikationsmedel som krypterade applikationer av olika slag. Förslagets effektivitet kan därför ifrågasättas.

Jag menar, liksom Advokatsamfundet, att åtgärder som gör intrång i individens integritet och som medför möjligheter att övervaka medborgarna bör vidtas med största restriktivitet och alltid kunna motiveras med konkreta och påtagliga fördelar vad gäller behov, effektivitet och proportionalitet. Regeringens förslag uppfyller inte dessa krav. Riksdagen bör därför avslå propositionen i den del som handlar om registrering av kontantkort.

2. Straffansvar för överlåtelse av kontantkort, punkt 2 (M, SD, KD)

av Ellen Juntti (M), Louise Meijer (M), Adam Marttinen (SD), Katja Nyberg (SD), Ingemar Kihlström (KD), Mikael Damsgaard (M), Pontus Andersson (SD) och Kjell-Arne Ottosson (KD).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 2 borde ha följande lydelse:

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i reservationen och tillkännager detta för regeringen.

Därmed bifaller riksdagen motion
2021/22:4549 av Tobias Andersson m.fl. (SD).

Ställningstagande

En aspekt som regeringen har missat i ärendet är vad som händer om personer agerar som s.k. målvakter för registrerade kontantkort, ett fenomen som mest är känt när det gäller bilar. Regeringens förslag innebär att en förbetald tjänst ska avslutas om den används av någon annan än den registrerade abonnenten,

med vissa undantag. Enligt vår uppfattning finns det skäl att, utöver möjligheten att avsluta tjänsten, kunna döma någon till ansvar som uppsåtligen eller av oaktsamhet på något vis överlåter en sådan tjänst till någon som de befarar eller har skäl att anta bedriver kriminell verksamhet. En utredning bör därför få i uppdrag att se över frågan om straffansvar för en sådan överlåtelse.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2021/22:183 Registrering av kontantkort – förbättrad tillgång till uppgifter för brottsbekämpande myndigheter:

1. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation.
2. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om införande av lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation.

Följdmotionerna

2021/22:4469 av Linda Westerlund Snecker m.fl. (V):

Riksdagen avslår proposition 2021/22:183 i den del som handlar om registrering av kontantkort.

2021/22:4549 av Tobias Andersson m.fl. (SD):

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ansvar för överlåtande av kontantkort till kriminella och tillkännager detta för regeringen.

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

1 Förslag till lag om ändring i lagen (2022:000)
om elektronisk kommunikation

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation

dels att 9 kap. 23–25 §§ ska upphöra att gälla,

dels att nuvarande 9 kap. 26 § ska betecknas 9 kap. 23 §,

dels att 8 kap. 5 §, den nya 9 kap. 23 §, 9 kap. 29 och 33 §§, 12 kap. 1 § och rubriken närmast före 9 kap. 29 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas fem nya paragrafer, 9 kap. 24–26, 29 a och 29 b §§, och närmast före 9 kap. 24 § en ny rubrik av följande lydelse,

dels att det närmast före 9 kap. 30 § ska införas en ny rubrik som ska lyda ”Signalspaning”.

Lydelse enligt prop. 2021/22:136 Föreslagen lydelse

8 kap.

5 §

Den som enligt 9 kap. 19 § är skyldig att lagra uppgifter ska vidta de särskilda tekniska och organisatoriska åtgärder som behövs för att skydda de lagrade uppgifterna vid behandling.

Den som bedriver verksamhet som ska anmälas enligt 2 kap. 1 § och som har förelagts enligt 27 kap. 16 § rättegångsbalken att bevara en viss lagrad uppgift ska avseende den uppgiften vidta sådana åtgärder som anges i första stycket.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om sådana skyddsåtgärder.

9 kap.

26 §

23 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela närmare föreskrifter om

1. vilka uppgifter som ska lagras enligt 19 §,

2. lagringstiden enligt 22 § första stycket, och

3. ersättningen enligt 23 §.

1. vilka uppgifter som ska lagras enligt 19 §, och

2. lagringstiden enligt 22 § första stycket.

Registrering av förbetalda tjänster

24 §

Den som tillhandahåller en förbetald allmänt tillgänglig nummerbaserad interpersonell kommunikationstjänst eller en förbetald internetanslutningstjänst får inte ge tillgång till tjänsten utan att dessförinnan ha registrerat

1. abonnentens namn och postadress,

2. abonnentens personnummer, samordningsnummer, organisationsnummer eller annat identifieringsnummer, och

3. nummer eller annan beteckning för tjänsten.

Tillhandahållaren ska även ange tidpunkten för registreringen.

Uppgifterna ska finnas tillgängliga hos tillhandahållaren från och med registreringen till och med ett år efter att tillhandahållandet av tjänsten har upphört.

25 §

I samband med en registrering enligt 24 § ska abonnentens identitet kontrolleras genom en giltig identitetshandling eller en tillförlitlig elektronisk identifiering. Om abonnenten saknar sådana handlingar och verktyg får identiteten göras sannolik på annat sätt. Identitetskontrollen ska dokumenteras.

Om abonnenten är en juridisk person, gäller första stycket den som företräder den juridiska personen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela ytterligare föreskrifter om identitetskontrollen.

26 §

Om en förbetald tjänst används av någon annan än den abonnent som har registrerats enligt 24 § utan att en ny registrering har

gjorts, ska tillhandahållandet av tjänsten avbrytas.

Första stycket gäller inte om

1. tjänsten endast tillfälligt används av någon annan än den registrerade abonnenten,

2. tjänsten används av en närstående till den registrerade abonnenten,

3. den registrerade abonnenten är en juridisk person och tjänsten används på dennes uppdrag,

4. tjänsten har införskaffats på uppdrag av Polismyndigheten, Säkerhetspolisen, Tullverket eller någon annan myndighet som ska ingripa mot brott, eller

5. tjänsten har införskaffats på uppdrag av en myndighet som bedriver verksamhet enligt lagen (2000:130) om försvarsunderrättelseverksamhet.

Hemlig avlyssning och signalspaning

Anpassning och ersättning för kostnader

29 §

En verksamhet ska bedrivas så att beslut om hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation och hemlig övervakning av elektronisk kommunikation kan verkställas och så att verkställandet inte röjs, om verksamheten avser tillhandahållande av

1. ett allmänt elektroniskt kommunikationsnät som inte enbart är avsett för utsändning till allmänheten av program som avses i 1 kap. 2 § yttrandefrihetsgrundlagen, eller

2. tjänster inom ett allmänt elektroniskt kommunikationsnät som består av

a) en allmänt tillgänglig telefonitjänst till en fast nätanslutningspunkt som medger överföring av lokala, nationella och internationella samtal, telefax och datakommunikation med en sådan lägsta datahastighet som medger funktionell tillgång till internet, eller

b) en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst till en mobil nätanslutningspunkt.

Innehållet i och uppgifter om avlyssnade eller övervakade meddelanden ska göras tillgängliga så att informationen enkelt kan tas om hand.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela närmare före-

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela närmare före-

skrifter om frågor som avses i denna paragraf samt får i enskilda fall besluta om undantag från kravet i första stycket.

skrifter om frågor som avses i första stycket samt får i enskilda fall besluta om undantag från kravet i första stycket.

29 a §

Den som bedriver verksamhet som ska anmälas enligt 2 kap. 1 § har rätt till ersättning för kostnader som uppstår när uppgifter som avses i 31 § första stycket lämnas ut till Ekobrottsmyndigheten, Polismyndigheten, Säkerhetspolisen, Tullverket, Åklagarmyndigheten eller någon annan myndighet som ska ingripa mot brott. I de fall det är särskilt föreskrivet ska ersättningen beräknas enligt schablon. Ersättningen ska betalas av den myndighet som har begärt uppgifterna.

Första stycket gäller även lokaliseringssuppgifter som inte är trafikuppgifter.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela ytterligare föreskrifter om ersättningen och schablonberäkningen.

29 b §

När den som bedriver verksamhet som ska anmälas enligt 2 kap. 1 § lämnar ut uppgifter som avses i 31 § första stycket till Ekobrottsmyndigheten, Polismyndigheten, Säkerhetspolisen, Tullverket, Åklagarmyndigheten eller någon annan myndighet som ska ingripa mot brott, ska utlämnandet, om uppgifterna gäller brottslig verksamhet eller misstanke om brott, göras utan dröjsmål och på ett sådant sätt att utlämnandet inte röjs.

Uppgifterna ska ordnas och göras tillgängliga i ett format som gör att de enkelt kan tas om hand.

Första och andra styckena gäller även lokaliseringssuppgifter som inte är trafikuppgifter.

Tillsynsmyndigheten får i enskilda fall besluta om undantag från kravet i andra stycket, om det finns särskilda skäl för det.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela ytterligare föreskrifter om hur uppgifterna ska lämnas ut.

33 §

Den som tillhandahåller ett elektroniskt kommunikationsnät eller en elektronisk kommunikationstjänst som inte är en nummeroberoende interpersonell kommunikationstjänst och som har fått del av eller tillgång till en uppgift som avses i 31 § första stycket ska på begäran lämna

1. en uppgift som avses i 31 § första stycket 1 till

a) en myndighet som i ett särskilt fall behöver en sådan uppgift för delgivning enligt delgivningslagen (2010:1932), om myndigheten bedömer att det kan antas att den som söks för delgivning håller sig undan eller att det annars finns synnerliga skäl,

b) Finansinspektionen, om inspektionen bedömer att uppgiften är av väsentlig betydelse för utredningen av en misstänkt överträdelse av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG,

c) Finansinspektionen, om inspektionen bedömer att uppgiften är av väsentlig betydelse i ett ärende om tillsyn när det gäller någon av bestämmelserna i 4 a kap. 1–8 §§ lagen (2010:751) om betaltjänster eller 1 kap. 5 § eller 4 kap. 7, 8, 9, 10, 11 eller 14 § lagen (2016:1024) om verksamhet med bostadskrediter,

d) Konsumentombudsmannen, om ombudsmannen bedömer att uppgiften är av väsentlig betydelse i ett ärende om tillsyn enligt lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden eller marknadsföringslagen (2008:486), när det är fråga om en misstänkt överträdelse av unionslagstiftning som skyddar konsumenternas intressen enligt bilagan till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394 av den 12 december 2017 om samarbete mellan de nationella myndigheter som har tillsynsansvar för konsumentskyddslagstiftningen och om upphävande av förordning (EG) nr 2006/2004,

e) Konsumentverket, om verket bedömer att uppgiften är av väsentlig betydelse i ett ärende om tillsyn enligt lagen (2019:59) med kompletterande bestämmelser till EU:s geoblockeringsförordning,

f) Kronofogdemyndigheten, om myndigheten behöver uppgiften i exekutiv verksamhet och myndigheten bedömer att uppgiften är av väsentlig betydelse för handläggningen av ett ärende,

g) Läkemedelsverket, om verket bedömer att uppgiften är av väsentlig betydelse i ett ärende om tillsyn när det gäller bestämmelserna om marknadsföring i 12 kap. läkemedelslagen (2015:315),

h) Polismyndigheten, om myndigheten bedömer att uppgiften behövs i samband med underrättelse, efterforskning eller identifiering vid olyckor

eller dödsfall eller för att myndigheten ska kunna fullgöra en uppgift som avses i 12 § polislagen (1984:387),

i) Polismyndigheten eller en åklagarmyndighet, om myndigheten bedömer att uppgiften behövs i ett särskilt fall för att myndigheten ska kunna fullgöra en underrättelseskyldighet enligt 33 § lagen (1964:167) med särskilda bestämmelser om unga lagöverträdare, och

j) Skatteverket, om verket bedömer att uppgiften är av väsentlig betydelse för handläggningen av ett ärende som avser kontroll av skatt eller avgift eller rätt folkbokföringsort enligt folkbokföringslagen (1991:481),

2. en uppgift som avses i 31 § första stycket 1 och som gäller misstanke om brott till *en åklagarmyndighet*, Polismyndigheten, Säkerhetspolisen eller någon annan myndighet som ska ingripa mot brottet,

2. en uppgift som avses i 31 § första stycket 1 och som gäller *brottslig verksamhet eller misstanke om brott till Ekobrottsmyndigheten*, Polismyndigheten, Säkerhetspolisen, *Tullverket, Åklagarmyndigheten* eller någon annan myndighet som ska ingripa mot brottet *eller den brottsliga verksamheten*,

3. en uppgift som avses i 31 § första stycket 1 eller 3 till en regional alarmeringscentral som avses i lagen (1981:1104) om verksamheten hos vissa regionala alarmeringscentraler,

4. en uppgift som avses i 31 § första stycket 1 eller 3 samt uppgift om i vilket geografiskt område en viss elektronisk kommunikationsutrustning finns eller har funnits till Polismyndigheten, om myndigheten bedömer att uppgiften behövs i samband med efterforskning av personer som har försvunnit under sådana omständigheter att det kan antas att det då fanns eller fortfarande finns fara för deras liv eller allvarlig risk för deras hälsa, och

5. en uppgift som avses i 31 § första stycket 3 om vilka övriga tillhandahållare av elektroniska kommunikationsnät eller elektroniska kommunikationstjänster som har deltagit vid överföringen av ett meddelande som omfattas av ett föreläggande enligt 27 kap. 16 § rättegångsbalken att bevara en viss lagrad uppgift till den myndighet som meddelat föreläggandet.

Ersättning för att lämna ut andra uppgifter enligt första stycket 3 än lokaliseringssuppgifter ska vara skälig med hänsyn till kostnaderna för utlämnandet.

12 kap.

1 §

Tillsynsmyndigheten ska besluta att ta ut en sanktionsavgift av den som

1. inte tillhandahåller en sammanfattning av avtalet i enlighet med 7 kap. 1 §, föreskrifter som har meddelats med stöd av den paragrafen eller genomförandeakter som Europeiska kommissionen har meddelat med stöd av artikel 102.3 i direktiv (EU) 2018/172, i den ursprungliga lydelsen,

2. inte tillämpar villkor om bindningstid eller uppsägningstid i enlighet med 7 kap. 8, 13 eller 14 §,

3. inte uppfyller kraven på nummerportabilitet i enlighet med 7 kap. 19 och 20 §§ eller föreskrifter om nummerportabilitet som har meddelats med stöd av 7 kap. 21 § första stycket,

4. inte vidtar åtgärder för att hantera risker som hotar säkerheten i nät och tjänster i enlighet med 8 kap. 1 §, föreskrifter som har meddelats med stöd av den paragrafen eller genomförandeakter som Europeiska kommissionen har meddelat med stöd av artikel 40.5 i direktiv (EU) 2018/1972, i den ursprungliga lydelsen,

5. inte rapporterar om säkerhetsincidenter i enlighet med 8 kap. 3 §, föreskrifter som har meddelats med stöd av den paragrafen eller genomförandeakter som Europeiska kommissionen har meddelat med stöd av artikel 40.5 i direktiv (EU) 2018/1972, i den ursprungliga lydelsen,

6. inte informerar om hot om säkerhetsincidenter i enlighet med 8 kap. 4 §, föreskrifter som har meddelats med stöd av den paragrafen eller genomförandeakter som Europeiska kommissionen har meddelat med stöd av artikel 40.5 i direktiv (EU) 2018/1972, i den ursprungliga lydelsen,

7. inte vidtar skyddsåtgärder i enlighet med 8 kap. 5 § eller föreskrifter som har meddelats med stöd av den paragrafen,

8. inte vidtar åtgärder för att säkerställa skydd av uppgifter som behandlas i samband med tillhandahållandet av en tjänst i enlighet med 8 kap. 6 § eller föreskrifter som har meddelats med stöd av den paragrafen,

9. inte informerar abonnenten om särskilda risker för bristande skydd av behandlade uppgifter i enlighet med 8 kap. 7 §,

10. inte underrättar om integritetsincidenter i enlighet med 8 kap. 8 § eller kommissionens förordning (EU) nr 611/2013 av den 24 juni 2013 om åtgärder tillämpliga på anmälan av personuppgiftsbrott enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG vad gäller personlig integritet och elektronisk kommunikation,

11. inte behandlar uppgifter i ett elektroniskt meddelande eller trafikuppgifter som hör till detta meddelande i enlighet med 9 kap. 27 §,

12. inte bedriver sin verksamhet så att beslut om hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation och hemlig övervakning av elektronisk kommunikation kan verkställas och så att verkställandet inte röjs i enlighet med 9 kap. 29 § första stycket eller föreskrifter som har meddelats i anslutning till det stycket,

13. inte *gör innehållet i och uppgifter om avlyssnade eller övervakade meddelanden tillgängliga så att informationen enkelt kan tas om hand i enlighet med 9 kap. 29 § andra stycket* eller föreskrifter som har meddelats i anslutning till det stycket,

13. inte *ordnar uppgifter och gör dem tillgängliga i ett format som gör att de enkelt kan tas om hand i enlighet med 9 kap. 29 b § andra stycket* eller föreskrifter som har meddelats i anslutning till det stycket,

14. inte överför signaler till samverkanspunkter i enlighet med 9 kap. 30 § eller föreskrifter som har meddelats med stöd av den paragrafen, eller

15. inte lämnar ut en uppgift i enlighet med 9 kap. 33 §.

En sanktionsavgift enligt första stycket 2 ska, när det är fråga om ett paket enligt 7 kap. 26 §, tas ut endast om överträdelsen avser en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst som inte är en nummeroberoende interpersonell kommunikationstjänst eller en överföringstjänst som används för tillhandahållande av maskin-till-maskin-tjänster.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om införande av lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2022:000) om införande av lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation ska införas en ny paragraf, 9 a §, och närmast före 9 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2021/22:136 *Föreslagen lydelse*

Registrering av förbetalda tjänster

9 a §

En förbetald allmänt tillgänglig nummerbaserad interpersonell kommunikationstjänst eller en förbetald internetanslutningstjänst som har tillhandahållits före ikraftträdandet av lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation får, även om någon registrering enligt 9 kap. 24 § den lagen inte har gjorts, tillhandahållas till och med den 1 februari 2023 eller den senare tidpunkt då en ny förbetalning görs.

BILAGA 3

Utskottets lagförslag

Ändring i regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2022:000) om elektronisk kommunikation

Regeringens förslag

Utskottets förslag

1. Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2022.

2. En förbetald allmänt tillgänglig nummerbaserad interpersonell kommunikationstjänst eller en förbetald internetanslutningstjänst som har tillhandahållits före ikraftträdandet får, även om någon registrering enligt 9 kap. 24 § inte har gjorts, tillhandahållas till och med den 1 februari 2023 eller den senare tidpunkt då en ny förbetalning görs.